

Ungdomsvigilie på Marienfeld

En ægte revolution kommer kun fra Gud,
sagde pave Benedikt XVI til de 800.000 unge
fra hele verden, som lørdag 20. august 2005
var samlet i Marienfeld ved Köln for
at holde vigilie, vågeaften, på Verdens-
ungdomsdagen

Af pave Benedikt XVI¹

Kære unge venner!

Under vores pilgrimsrejse med de mysteriøse vise mænd fra Østen er vi nået til det øjeblik, som Matthæus i sit evangelium beskriver med disse ord: "Og de gik ind i huset og så barnet hos dets mor Maria, og de faldt ned og tilbad det".² Udadtil var deres rejse nu forbi. De havde nået deres mål. Men på dette sted begyndte en ny rejse for dem, en indre pilgrimsvandring, som ændrede hele deres liv.

I deres sind havde de haft et meget anderledes billede af det kongebarn, som de ventede at finde. De havde gjort ophold i Jerusalem med det særlige formål at anmode den konge, som boede der, om informationer om den forjættede konge, som var blevet født. De vidste, at verden var fuld af forvirring, og af den grund var deres hjerter foruroligede. De var sikre på, at Gud eksisterede, og at han var en retfærdig og mild Gud. Og måske kendte de også til Israels store profetier, som forudsagde en konge, som ville være intimt forbundet med Gud, en konge, som ville handle på Guds vegne og i hans navn og genoprette verdensordenen. Det var for at søge denne konge, at de havde begivet sig på rejse: Dybt i sig selv følte de sig tilskyndet til at begive sig af sted for at søge den sande retfærdighed, som alene kan komme fra Gud, og de ønskede at tjene denne konge, at kaste sig for hans fødder og således udfylde deres rolle i forbindelse med fornyelsen af verden. De hørte til blandt dem, som "hungrer og tørster efter retfærdighed".³ Denne hunger og tørst havde ansporet dem til deres pilgrimsrejse – de var blevet pilgrimme i en søgen efter den retfærdighed, som de ventede af finde fra Gud, og til hvis tjeneste de agtede at vie sig.

¹ Oversat af Vivian og Erling Tiedemann

² Matt. 2,11

³ Matt 5,6

Selv om andre, som var blevet hjemme, kan have betragtet dem som utopiske drømmere, var de faktisk mennesker med benene på jorden, og de vidste, at hvis man skal ændre verden, er det nødvendigt at have magt. Derfor var det næppe sandsynligt, at de ville søge det forjættede barn andre steder end i kongens palads. Og dog bøjede de sig nu ned for dette barn af fattigfolk, og de blev snart klar over, at Herodes, den konge, som de havde rådspurgt, havde til hensigt at bruge sin magt til at lægge en fælde for barnet, hvad der tvang familien til at flygte i eksil.

Den nye konge, som de nu hyldede, var helt anderledes end det, de havde ventet at finde. På den måde lærte de, at Gud ikke er, som vi sædvanligvis forestiller os. Og her var det, at deres indre pilgrimsvandring begyndte. Den startede i netop de øjeblik, hvor de knælede ned for dette barn og erkendte, at han var den forjættede konge. Men denne knælen ned i glæde måtte de stadig nå frem til at tilegne sig i deres indre.

De måtte ændre deres ideer om magt, om Gud og om mennesket, og for at gøre dét måtte de også ændre sig selv. De var nu i stand til at se, at Guds magt ikke er som de mægtiges i denne verden. Guds veje er ikke, som vi forestiller os dem, eller som vi ville ønske, at de var. Gud giver sig ikke til at konkurrere med jordiske magter i denne verden. Han stiller ikke sine divisioner op ved siden af andre divisioner. Gud sendte ikke tolv legioner af engle for at bistå Jesus i Getsemane-haven.⁴ Som en modsætning til denne verdens larmende og demonstrative magt stiller han kærlighedens forsvarsløse magt, som lider døden på korset, og som dør igen og på ny i historiens løb; og dog er det denne samme kærlighed, som udgør den nye guddommelige indgriben, som sætter sig op mod uret og indvarsler Guds Rige. Gud er anderledes – det er, hvad de vise mænd nu kommer til at indse. Og det betyder, at de nu selv må blive anderledes; de må lære Guds veje.

De var kommet for at begive sig i tjeneste for denne konge, for at forme deres egen måde at være konge på med hans som model. Det var meningen med deres hyldest, deres tilbedelse. Inkluderet i dét var deres gaver – guld, røgelse og myrra – gaver, som blev givet til en konge, der blev anset for guddommelig. Tilbedelse har et indhold, og den indebærer en given af gaver. Gennem denne tilbedelseshandling ønskede disse mænd fra Østen at anerkende barnet som deres konge og at overlade deres egen magt og muligheder til hans disposition – og derved var de helt bestemt på rette vej. Ved at tjene og følge ham ønskede de sammen med ham at tjene det godes sag og retfærdighedens sag i verden.

Deri gjorde de ret. Men de måtte nu lære, at dét ikke kan opnås blot ved at udstede kommandoer fra en høj trone. Nu måtte de lære at give sig selv – ingen mindre gave ville være tilstrækkelig for denne konge. De måtte nu lære, at deres liv skal blive ligedannet med hans guddommelige måde at udøve magt på, med Guds egen måde at være på. De må blive mennesker, gennemtrængt af sandhed, af retfærdighed, af godhed, af tilgivelse, af barmhjertighed. De vil ikke længere spørge: Hvad kan jeg få ud af dét? I stedet må de spørge: Hvordan kan jeg tjene Guds nærvær i verden? De må lære at miste deres liv og på den måde finde det. Efter at have lagt Jerusalem bag sig, og mens de nu følger Jesus, må de ikke vige væk fra det spor, som er blevet lagt ud af den sande konge.

Kære venner, hvad betyder alt dette for os? Hvad vi netop har sagt omkring Guds natur som værende anderledes og om den måde, som vore liv i overensstemmelse hermed må formes på, lyder meget godt, men er stadig temmelig vagt og løst i konturerne. Det er derfor, at gud har givet os eksempler.

De vise mænd fra Østen er kun de første i en lang procession af mænd og kvinder, som i deres liv til stadighed har prøvet at se ufravendt på Guds stjerne og at begive sig ud for at søge den Gud, som er kommet nær til os og viser os vejen. Det er helgenernes store vrimmel – både de kendte og de ukendte – i hvis liv Herren har åbnet Evangeliet og vendt bladene for vore øjne. Han har gjort dette i historiens løb og vil stadig gøre det i dag. I deres liv – som var det en stor billedbog – er Evange-

⁴ Matt 26,53

liets rigdomme blevet åbenbaret. De er det lysende spor, som Gud selv har trukket gennem historien, og som han stadig trækker den dag i dag.

Men ærværdige forgænger, pave Johannes Paul II, saligkårede og kanoniserede rigtigt mange fra både den fjernere og den nærmeste fortid. Gennem disse personer ønskede han at vise os, hvordan man skal være kristen; hvordan livet kan leves, som det skal leves – i overensstemmelse med Guds vej. Hellige og salige søgte ikke indædt deres egen lykke, men ønskede ganske enkelt at give sig selv, fordi Kristi lys var faldet på dem. De viser os vejen til at nå lykken; de viser os, hvordan man kan være ægte menneskelig. Gennem alle historiens *ups and downs* var det dem, der var de virkelige reformatorer, som hele tiden reddede den fra at styrte ned i mørkets dal; det var dem, som til stadighed kastede det lys på udviklingen, som skulle til for at give mening – selv midt i lidelsen – til de ord, som Gud udtalte, da skaberværket var til ende: "Det er meget godt".⁵

Man behøver kun tænke på sådanne skikkelser som Sankt Benedikt, Sankt Frans af Assisi, Sankt Teresa af Avila, Sankt Ignatius af Loyola, Sankt Karl Borromæus, på grundlæggerne af 1800-tallets religiøse ordenssamfund, som inspirerede og ledede den sociale bevægelse, eller på vor egen tids helgener – Maximilian Kolbe, Edith Stein, Mother Teresa, Padre Pio. Ved at betragte disse skikkelser lærer vi, hvad det betyder at "tilbede", og hvad det vil sige at leve efter den målestok, som sættes af barnet i Betlehem, af Jesus Kristus og af Gud selv.

Disse helgener er, som vi sagde, de sande reformatorer. Nu vil jeg gerne udtrykke dette på en endnu mere radikal måde: Det er kun fra helgenerne, kun fra Gud, at den sande revolution kommer, den endegyldige måde at ændre verden på. I forrige århundrede oplevede vi revolutioner med et fælles program; de ventede intet mere fra Gud; de overtog selv ansvaret for verdens sag for at forandre den. Og som vi har set, betød dette, at et menneskeligt og partielt synspunkt blev gjort til et absolut ledende princip. At gøre dét til absolut, som ikke er absolut, men relativt, kaldes totalitarisme. Det befrier ikke mennesket, men tager værdigheden fra det og gør det til slave. Det er ikke ideologier, som frelser verden, men kun en venden tilbage til den levende Gud, til vores Skaber, til ham, der garanterer vores frihed og indestår for, hvad der virkeligt er godt og sandt. Ægte revolution består i ganske enkelte at vende sig mod Gud, som er målestokken for, hvad der er rigtigt, og som på samme tid er evig kærlighed. Og hvad skulle vel nogensinde kunne frelse os bortset fra kærlighed?

Kære venner! Tillad mig at tilføje blot to korte tanker. Der er mange, som taler om Gud; nogle prædiker endda had og øver vold i Guds navn. Derfor er det vigtigt at opdage Guds sande ansigt. De vise mænd fra Østen fandt det, da de knælede ned for barnet i Betlehem. "Den, der har set mig, har set Faderen," sagde Jesus til Filip.⁶ I Jesus Kristus, som lod sit hjerte blive gennemboret for os, ses Guds sande ansigt. Vi vil følge ham sammen med den store mængde af dem, som kom før os. Dermed vil vi følge den rette vej.

Det betyder, at vi ikke er i gang med at konstruere en privat Gud, en privat Jesus, men at vi tror og tilbeder den Jesus, som viser sig for os i Den hellige Skrift, og som åbenbarer sig som levende i den store række af troende, som blev kaldet af Kirken – altid er han ved siden af os og altid foran os. Der er megen kritik, som kunne rettes mod Kirken. Vi ved det, og Herren har selv fortalt os det: Kirken er et net med gode fisk og med dårlige fisk, en mark med både korn og rajgræs.⁷ Samtidig med, at han åbenbarede Kirkens sande ansigt i de mange helgener, som han kanoniserede, bad pave Johannes Paul II også om tilgivelse for det forkerte, som i historiens løb var sagt og gjort af medlemmer af Kirken. På den måde viste han os vort eget sande ansigt og opfordrede os indtrængende til at indtage vores plads, med alle vore fejl og svagheder, i den procession af helgener, som begyndte med de vise mænd fra Østen.

⁵ 1 Mos 1,31. Red.

⁶ Joh 14,9

⁷ Tidligere bibeloversættelser talte om "klinge". Man kunne også bare sige "ukrudt". Red.

Det er faktisk trøsterigt at se i øjnene, at der er rajgræs i Kirken. På den måde kan vi – trods alle vore mangler – stadig håbe på at blive regnet med blandt Jesu disciple, han, som kom for at kalde syndere. Kirken er som en menneskelig familie, men samtidig er den også Guds store familie, gennem hvilken han etablerer et fællesskab på et højere plan og en enhed, som omfatter ethvert kontinent, enhver kultur, enhver nation. Derfor glæder vi os over at tilhøre denne store familie; vi er glade for at have brødre og venner i hele verden. Her i Köln opdager vi glæden ved at tilhøre en familie, der er så stor som hele verden – inklusive himmel og jord, fortid, nutid, fremtid og enhver del af jorden. I denne store skare af pilgrimme vandrer vi side om side med Kristus; vi vandrer med stjernen, som kaster lys over vores historie.

"Og de gik ind i huset og så barnet hos dets mor Maria, og de faldt ned og tilbad det".⁸ Kære venner, dette er ikke en fjern historie, som fandt sted for længe siden. Den er med os nu. Her, i den hellige hostie, er han nærværende for os og midt iblandt os. Som på den tid er han nu på mysterievis indhyllet i en hellig stilhed; som på den tid, er det her, Guds sande ansigt åbenbares. For vor skyld blev han det hvedekorn, som falder i jorden og dør og bærer frugt indtil verdens ende.⁹ Han er til stede nu, som han dengang var det i Betlehem. Han indbyder os til den indre pilgrimsvandring, som kaldes tilbedelse.

Lad os da tage af sted på denne åndelige pilgrimsrejse, og lad os bede ham være vores guide!

[Klik her for at udskrive artiklen \(printerens skal være tændt\)](#)

[Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt \(Outlook skal være startet\)](#)

[Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk](#)

⁸ Matt 2,11

⁹ Jævnfør Joh 12,24: "Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold."